

ਵਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ- ਜਵਾਬਦਾਰ

Crl. 1990 ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 437/SB

23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2003

ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 - ਐੱਸ. 366, 376—16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਚ ਚਾਰ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ-ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ-ਐੱਸਐੱਸਪੀ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ-ਐੱਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ 'ਚ 12 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ - ਚਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਈ - ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ 10 ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਡੀਐਸਪੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤ ਅਤੇ ਸਖਤ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੱਖ 26 ਜੂਨ, 1989 ਤੋਂ 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਤੱਕ ਸਿਰਫ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 26 ਜੂਨ, 1989 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਵਿਖੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। . ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ 26 ਜੂਨ 1989 ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਲਏ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਤੰਤਰ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 8੭)

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਥੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਕੰਧ ਦਾ ਕਥਿਤ ਝਗੜਾ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅੰਕਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ ਧੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਸਹੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਚਾਅ ਦਾ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿਸੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਤਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਗ਼ਰੀਬ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਕੇਸ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੪੮)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੧)

ਐਮਐਲ ਸ਼ਰਮਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਸਨ।

ਟੀਪੀਐਸ ਮਾਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ

ਐਚਪੀਐਸ ਰਾਜਾ, ਏਏਜੀ ਪੰਜਾਬ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਵਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਕੇਸ ਸਮੂਹਿਕ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨਾਮਕ ਸਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1990 ਅਤੇ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1990 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਬੇਤੁਕੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1990 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 437-ਐਸਬੀ (ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ), 1990 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 439-ਐਸਬੀ (ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ.

399-1990 ਦਾ ਐਸ.ਬੀ. (ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ)। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. ਧਾਰਾ 376 IPC ਅਤੇ U/s 366 IPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ:

U/S 376 IPC

ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ RI ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਭਰਨਾ

ਰੁਪਏ ਦਾ 1,000 ਹਰੇਕ। ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ

ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ।

U/S 366

RI ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। 1,000
ਹਰੇਕ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਆਰ.ਆਈ.

(2) ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇਕਰ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੁ. 4,000 ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਲ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(4) ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ (ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ) ਅਮਰ ਸਿੰਘ (ਪੀਡਬਲਯੂ7) ਪੁੱਤਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਧੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ (PW4) ਨੇ ਗੋਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਸਲੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਸਿੰਘ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁਢਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਦਸਵੀਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ।

(5) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

(6) 25/26 ਜੂਨ, 1989 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਵੀ ਉਕਤ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਸੌਂ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਤ ਕਰੀਬ 11-00 ਵਜੇ ਉਹ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੀ। ਵਿਹੜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਆ ਗਏ, ਅਚਾਨਕ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਨੇ ਉਸ ਵੱਲ ਪਿਸਤੌਲ ਤਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਡਰ ਕਾਰਨ ਉਹ ਰੌਲਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੀ। ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਅਤੇ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਇਕ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਲਵਾਰ ਦੀ ਤਾਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸਦੀ ਸਲਵਾਰ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ, ਭਾਵ ਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ @ਮੈਜੀ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ।

(7) ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਸਰਪੰਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੱਜਣ ਸਿੰਘ ਲੰਬੜਦਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਥਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਗਈ, ਪਰ ਸਬੰਧਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ | ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅੱਗੇ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਏ.) ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਉਪ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਜਗਰਾਉਂ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ 'ਤੇ ਡੀਐਸਪੀ ਜਗਰਾਉਂ ਨੇ 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ

ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਪੀਡੀ) ਦਰਜ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰਸਮੀ ਐਫਆਈਆਰ (ਸਾਬਕਾ ਪੀਡੀ/1) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(8) . 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਰੇਨੂ ਬਵੇਜਾ (ਪੀਡਬਲਯੂਐਲ) ਦੁਆਰਾ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਗ (ਪੀਡਬਲਯੂ 8) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸਲਵਾਰ ਅਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ 9 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਰਾਜੀਵ ਭੱਲਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ) ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(9) ਇੱਥੇ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਬੀ.) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਪੀਡੀ) ਤੋਂ ਮੁੱਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੁਲਾਈ 1989 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿਆਨ (ਐਕਸ. ਡੀ.ਬੀ.) 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਚ.) ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ 19 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਡਾ. ਜੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 10) ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਥਿਤ ਸੱਟਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਈ। .

(10) ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ , ਮੌਜੂਦਾ ਐਪ ਦਾ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਚਨਬੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 366 ਅਤੇ 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(11) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦਸ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।

(12) ਡਾ. ਰੇਣੂ ਬਵੇਜਾ (ਪੀਡਬਲਯੂਐਲ) ਨੇ 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਵਕੀਲ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਹਾਈਮਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿਨਾਰੇ ਠੀਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਯੋਨੀ ਇੱਕ ਉਗਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਗਵਾਹ ਅੰਦਾਜ਼ਨ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਭੋਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬੀਤਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਾਈਮਨ ਨੂੰ ਫਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਲਗਭਗ 6 ਤੋਂ 10 ਦਿਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਦਾ ਹਾਈਮਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਠੀਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਉਸਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ 6 ਤੋਂ 10 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(13) ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ (PW2) ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਲ 1989 ਵਿੱਚ ਦਸਵੀਂ ਪਾਸ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 25 ਜੂਨ, 1989 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੌ ਰਹੀ ਸੀ। ਕਿ ਰਾਤ 11.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਠੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੀ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਗਈ ਤਾਂ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਥੇ ਆ ਗਏ, ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ; ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਾ ਬੋਲ ਸਕੀ: ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ; ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ; ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਸਰਪੰਚ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਕੇ ਥਾਣੇ ਗਏ ਪਰ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੀਐਸਪੀ, ਜਗਰਾਓ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਬਕਾ. ਪੀ.ਡੀ.

(14) ਨੱਚਾ ਨਛੱਤਰਸਿੰਘਸ (ਪੀਡਬਲਯੂ3) ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀ ਸਕੋਲ ਕੀਤੀ ਯੋਜਨਾ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਜੀ.) ਸੀ।

(15) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ (PW4) ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(16) ਐਸ.ਆਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5) ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡੀ.ਐੱਸ.ਪੀ. ਜਗਰਾਓ ਤੋਂ ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਦੇ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਡੀ.) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਰਸਮੀ ਐੱਫ.ਆਈ.ਆਰ. (ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ./1) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮਹਿਲਾ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ. ਉਸਨੇ ਪ੍ਰੈਸੀਕਿਊਟਿਰਕਸ ਦੇ ਯੋਨੀ ਸਵਾਬ ਵੀ ਕੈਮੀਕਲ ਐਗਜ਼ਾਮੀਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ।

(17) ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹੈੱਡਮਾਸਟਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ (PW6) ਨੇ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਧਿਆਪਕ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਐਂਟਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਜਨਮ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚਰਿੱਤਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ.) ਵੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਹੈ।

(18) ਅਮਰ ਸਿੰਘ (PW7), ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਜਨਮ 18 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਮਿਲਟਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਬਲਪੁਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਜਨਮ ਸੰਬੰਧੀ ਅਸਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਉਦਾਹਰਣ ਪੀ.ਐੱਫ/1) ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਗੋਦ ਲੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਚ.) ਸਾਬਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

(19) ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਊ.8) ਹਨ।

(20) ਐਚ.ਸੀ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.9) ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਐਕਸ. ਪੀ.ਐਚ.) ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(21) ਡਾ. ਜੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 10) ਨੇ 19 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5.15 ਵਜੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਪਾਈਆਂ:

- (1) ਸੱਜੀ ਕੂਹਣੀ ਦੇ ਜੋੜ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਖੁਰਕ ਵਾਲਾ ਅਬਰਸ਼ਨ 3/4" x 4"।
- (2) ਸੱਜੀ ਉੱਪਰਲੀ ਬਾਂਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਅਤੇ ਪਾਸੇ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਭੂਰਾ ਕੰਟਿਊਸ਼ਨ 3.1/2" x 1/4"। ਐਕਸ-ਰੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।
- (3) ਰੈਡੀਸ਼ ਬਰਾਉਨ ਕੰਟਿਊਸ਼ਨ 2.1/2" x 1/2" ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਸੱਜੇ ਪੱਟ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਤੀਜੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ।
- (4) ਗਰਦਨ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਦਰਦ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ।

(22) ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਉਭਰ ਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਝੂਠੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਨੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਉਪਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ 25 ਜੂਨ, 1989 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(23) ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੰਧ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(24) ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ

ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨਾਲ ਕੰਧ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਹੈ।

(25) ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਬਕਾ. ਡੀਏ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(26) ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਡੀ. ਡਬਲਿਊ. ਆਈ.) ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(27) ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਸ. ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਡੀ.ਬੀ. ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਅਤੇ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਰਿਪੋਰਟ ਲਿਖਵਾਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸੀ ਅਤੇ 2-3 ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਉਥੇ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।

(28) ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲ

(29) ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਟੀਪੀਐਸ ਮਾਨ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਐਮ.ਐਲ. ਹਰਮਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਅਤੇ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਲਈ ਸਿੱਖੇ ਹੋਏ ਵਕੀਲ। ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਪੀ. ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

(30) ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਾਬਕਾ. ਡੀ.ਏ., ਜੋ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ "ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ, ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ" ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨਾਮ "ਮਾਈਜਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ" ਹੈ। ਪਿੰਡ ਮਨਸੂਰਾਂ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਨੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਸ. ਪੀ.ਡੀ., ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਂ "ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਮਨਸੂਰਾਂਵਾਲਾ, ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ" ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੱਡੀ ਮਤਭੇਦ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(31) ਸ: ਮਾਨ ਵੱਲੋਂ ਅਗਲਾ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੁਆ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਚਾਚਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਉਮਰ 43 ਸਾਲ ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਪਾਕ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿੱਚ 20 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਹੱਥ ਮਿਲਾ ਲੈਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਲਗਭਗ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜਬਰ ਜਨਾਹ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਡੀ.ਡਬਲਯੂ.2) ਵੱਲੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਨਾਮਾ ਸਾਬਕਾ ਸ. ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀ ਡੀ.ਬੀ. ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਹੈ।

(32) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਅੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਚਰਿੱਤਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਉਦਾ. ਪੀ.ਸੀ.) ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ

ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਜੀਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਰਾਣਾ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਪਨੇਹਾਇਤ-ਨਾਮੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਡੀਡਬਲਯੂ2) ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

(33) ਦੋਵਾਂ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਦੇਰੀ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਆਲੋਚਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 25/26 ਜੂਨ, 1989 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਰਸਮੀ ਐਫਆਈਆਰ (ਉਦਾਹਰਣ ਪੀਡੀ/1) 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 12 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਣਪਛਾਤੀ ਦੇਰੀ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇੰਨਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(34) ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਆਇਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਾਲ 1989 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਭਗ 14 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਸੰਤਾਪ ਭੋਗ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

(35) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਜਾ, ਵਿਦਵਤਾ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਆਇਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਘਰ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਮਾਪੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਤਭੇਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ. ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(36) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਵਿਸ਼ਿਸ਼ਟ ਚਰਚਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

(37) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਨੇ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ

ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ PW2 ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਨਾਖਤ ਚਾਰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਗਵਾ/ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, DA ਅਤੇ PD ਪੁਦਰਸ਼ਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਬਕਾ. ਡੀ.ਏ., ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ “ਮਾਈਜਾ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਪਿੰਡ ਮਨਸੂਰਾ” ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ., ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮੇਜੀ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਮਨਸੂਰਾਵਾਲਾ, ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੇਂਡੂ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਆਮ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਰੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਜਾਂ ਪਾਲਤੂ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਉਪਨਾਮ ਨਾਲ ਮਾਈਜਾ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ

ਮਾਈਜਾ ਸਿੰਗਲੀ ਪੁੱਤਰ ਜਰੀਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਮਨਸੂਰਾਂ ਵਜੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। DA ਫਿਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾਮੂਲੀ ਅੰਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਪਿੰਡ ਮਨਸੂਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਤੈਨੀ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਮਨਸੂਰਾਂਵਾਲਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਸ. ਪੀ.ਡੀ., ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪਤੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(38) ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ 40 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਸਾਥੀਆਂ (ਸਹਿ-ਦੋਸ਼ੀ) ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲਿਜਾਣ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿਨਸੀ ਲਾਲਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਹੜਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬਿਤ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣਾ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਲਈ ਬਹੁਤ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਕਦਮ ਸੀ।

(39) ਮੈਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ.

ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਅਖੌਤੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨਾਮਾ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਬੀ.) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸਰਪੰਚ (ਡੀਡਬਲਯੂਐਲ) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਚਾਇਤ ਨਾਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਕੋਤ ਵਜੋਂ ਅੰਗੂਠਾ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਪੰਚਾਇਤਨਾਮੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਪਾਠ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ:-

ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਪਤਵੰਤਿਆਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ, ਜਾਟ, ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਦੀ ਗੋਦ ਲਈ ਧੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 26 ਜੂਨ 1989 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਚੜੀ ਗਈ ਸੀ। "ਰਾਣਾ ਉਰਫ਼ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜਾਟ ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ ਦਾ ਖੇਤ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 10 ਵਜੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਕਰੀਬ 2 ਜਾਂ 3 ਘੰਟੇ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਜਾਗਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਰਾਣਾ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੇਜਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਝੂਠਾ ਨਾਮ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸੀ।

ਛਾਪ

(Sd.)

ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, ਆਰ.ਟੀ.ਆਈ. (5 ਦਾ ਨਾਮ 5
ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜਾਟ ਵਾਸੀ ਵਕੀਲ))
ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ।

ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ ਛਾਪ
ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਲਵਾ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ
ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ

(Sd.) ••• i

(Sd.) ••

(Sd.)। . -

ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਪੁੱਤਰ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਥਾਣਾ
ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ,
ਸਰਪੰਚ.

ਭਾਗ ਸਿੰਘ,
ਲੰਬਰਦਾਰ।

(Sd.)

ਭਜਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ, ਜੱਟ, ਵਾਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ।

(Sd.) . . . ,

Bhag Singh, S/o Santa
Singh, Jat R/o Talwandi.Thumb Impression of
Teja Singh, S/o Banta
Singh, R/o Talwandi
Rai.”

(40) ਇਹ SUItIis>ਰੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈWoDSPe ਜੋਗਿੰਦਰ vSinghowent ਸਮੂਹਿਕ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਮਪਾਊਡੇਬਲ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਧਾਰਾ 366/376 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਿਰਫ 9 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਖੁਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਅਤੇ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਦਰਮਿਆਨ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਪੰਚਾਇਤੀ ਨਾਮਾ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਬੀ.) ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

(41) (41) ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ 22 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਐਚ.ਐਚ.) ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦਸਤਖਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿ ਕੁਝ ਕਾਂਸਟੇਬਲਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਵੀ ਮਾਰੀਆਂ। 22 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਦੀ ਉਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

'ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ:

ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 4 ਜੁਲਾਈ 1989 ਨੂੰ ਯੂਆਰ ਆਨਰ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਦੇ ਐਸ.ਐਚ.ਓ., ਥਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਧਾਰਾ 376/452 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਣਾ ਪੁੱਤਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਈਜਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਸਾਰੇ ਵਾਸੀ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਰੁੱਧ ਪਰਚਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ ਜਗਰਾਉਂ ਸ਼੍ਰੀ

ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਲ੍ਹੇਆਮ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤਲਵੰਡੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਦਖਲ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਸਬੰਧੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਗਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤਲਵੰਡੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਘਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਡੀਐਸਪੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਾਮ) ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਡੀਐਸਪੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਹ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਾਮ) ਦੇ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨਾਲ ਵੀ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ (ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਦਾ ਨਾਮ)। (ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ) ਦੀ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ ਜਗਦੇਵ ਅਰਥਾਤ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(42) ਪ੍ਰੀ-ਬੀਯੂਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਡਾ. ਜੀ.ਐਸ. ਗਰੇਵਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂਐਲਓ) ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਚਾਰ ਸੱਟਾਂ ਪਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਤ ਮਿਆਦ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ PHH) 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਮੈਡੀਕੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਚ

ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:-

17 ਜੁਲਾਈ 1989 ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੰਚਾਇਤ ਇਕੱਠੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਮੈਂ 17 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਜਗਦੇਵ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਪੰਚਾਇਤ ਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.ਬੀ. ਪਰ ਇਹ ਦਸਤਖਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ 17 ਜੁਲਾਈ 1989 ਨੂੰ ਚਮੜੇ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ 17 ਜੁਲਾਈ 1989 ਨੂੰ ਚਮੜੇ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟ-ਕੁੱਟ ਕੇ ਮੇਰੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ ਸਨ।

(43) ਇਹ ਸਭ ਵਰਦੀਧਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਬਾਂਹ ਮਰੋੜਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਤਾਕਤਵਰ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ/ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖਲਨਾਇਕਾਂ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ

ਕਿ ਸੀਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਨਾਮਾ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਬੀ.) ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਨ।

(44) ਦੋਵਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਅੰਗ ਕਿ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਇਸਤਰਗਾਸਾ ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਵੀ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਮੰਨੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਾਇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਮੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਹੀ ਮੰਨ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਜੁਰਮ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਨਿਰਪੱਖ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 18 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਪਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 25 ਜੂਨ, 1989 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਮੇਰਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਸਤਰਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਤਾ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਨੇ PW7 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਵਿਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਿਲਟਰੀ ਹਸਪਤਾਲ, ਜਬਲਪੁਰ ਵਿਚ 18 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਅਸਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ।

ਸਾਬਕਾ ਹੈ। PF/1. ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਰਜਨ ਸਿੰਘ ਹੈੱਡ ਮਾਸਟਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਏ (PW6) ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 3 ਫਰਵਰੀ, 1973 ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਚਰਿੱਤਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਸਾਬਕਾ ਪੀ.ਸੀ.) ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 3 ਫਰਵਰੀ, 1973. ਇਹ ਆਮ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਿਖਾਉਣ ਵੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮਰ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਪਾਸੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਠੋਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਬਕਾ. PF/1 ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 18 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਸੀ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 16 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ।

(45) ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕਾਫੀ ਆਲੋਚਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਐਫਆਈਆਰ 8 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਦੇਰੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਾਂ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਘਰੋਂ ਪਰਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਲੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਸਰਪੰਚ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੱਜਣ ਸਿੰਘ ਲੰਬੜਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਬਾਣਾ ਰਾਏਕੋਟ ਵਿਖੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਗਈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਏ ਪਰ ਕਰੀਬ 4-5 ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਥਨ ਦੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

“ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਇਟਲਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਏ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 4-5 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਾਮ) ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਕੋਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਆਏ ਅਤੇ ਐਸਐਸਪੀ ਅੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਏ.) ਦਰਜ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੈ।

(46) ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਏ.) 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਨੂੰ ਐਸ.ਐਸ.ਪੀ., ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਤੱਕ ਦੀ ਚੇਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਬਕਾ. DA ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਦੇ ਪਾਠ. ਡੀਏ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਬੇਵਸੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

‘ਕਿ ਐਸਐਚ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ 1,200 ਰੁ. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਥਾਣੇ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ

3/4 ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਉਹ ਐਸਐਚ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਐਸਐਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਐਸਐਚ, ਪੀਐਸ ਰਾਏਕੋਟ ਨੇ ਪੀਐਸ ਰਾਏਕੋਟ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਐਸਐਚ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 1,500 ਹੋਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤੇ ਲਈ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ (ਐਸ.ਆਈ.) ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਣਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਪਰ ਐਸਐਚ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆਮ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਸਐਚ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ।”

(47) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੱਖ 26 ਜੂਨ, 1989 ਤੋਂ 5 ਜੁਲਾਈ, 1989 ਤੱਕ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ 26 ਜੂਨ, 1989 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਰਾਏਕੋਟ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਔਰਤ ਨੂੰ 26 ਜੂਨ 1989 ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ (ਇਤਲਾਹ) ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਲਏ ਸਨ। ਪੁਲਿਸ ਤੰਤਰ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਚੇਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸਤਰਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(48) ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਰਾਣਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ 25 ਜੂਨ 1989 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਸ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਹ ਝੂਠਾ ਸੰਸਕਰਣ ਰਚਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪੱਖ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਕੰਧ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣ ਨੂੰ

ਲੈ ਕੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਾ ਇੱਥੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੋਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਛੋਹ-ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਪਰਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉੱਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਬਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਂਝੀ ਕੰਧ ਦਾ ਕਥਿਤ ਝਗੜਾ ਇੰਨਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅੰਕਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨ ਧੀ ਦੀ ਸਾਖ ਅਤੇ ਸਹੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਚਾਅ ਦਾ ਅਸਲੀਅਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਕਿਸੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਅਸੰਭਵਤਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਘੁਸਪੈਠ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਗੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਤਾਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਨੋ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਗਰੀਬ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਬੇਵਕੂਫ਼ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੇ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(49) ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ।

(50) ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(51) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦਸ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖਾਸ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੋਂ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਜ਼ਾ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(52) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਿੰਨੋਂ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

(53) ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(54) ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਸਬੰਧਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਤੇ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ।

(55) ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1 ਇਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਡੀਡਬਲਯੂ-2) ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਭੂਮਿਕਾ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗਲਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ

ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਕ੍ਰਿਤ ਸਿੰਘ